

Немирникътъ.

Настана пролѣтъ. Снѣговетъ се стопиха и отъ небето често завалява ситенъ дъждецъ. Въ единъ дъждовенъ пролѣтенъ день, ученицитъ отъ четвърто отдѣление на града *Н.* излизаха отъ училището и си отиваха за обѣдъ. Всички вървѣха мирно и прѣдпазливо, за да не газятъ изъ калнитъ мѣста на улицата. Само Петръ Костадиновъ, отъ врѣме на врѣме, напускаше другаритъ си и отиваше ту къмъ началото, ту къмъ края на редицата.

Всѣко дѣте гледаше прѣдъ себе си и внимаваше, да не измокри учебницитъ си и окаля общата си. Никой не забѣлѣзваше какво прави Петръ. По едно врѣме другарѣтъ имъ Благой Димитровъ, едно бѣдно дѣте, се спъна и падна въ една локва. Дрехитъ и учебницитъ му се окаляха. Благой започна силно да плаче. . . Другаритъ му го смѣраха, че билъ невнимателенъ. Благой имъ се оправдаваше, че за случката е виновенъ не той, а Петръ защото го спъналъ за краката и той падналъ ненадѣйно.

Тогава всички ученици започнаха да мѣмратъ Петра, още по-повече, че го знаяха че той е голѣмъ немирникъ. Петръ отговаряше на всѣкиго съ заканване. А дежурниятъ ученикъ, на име *Костадинъ Петровъ*, му каза, че ако слѣдъ обѣдъ не съобщи на учителя имъ самъ за случката, той ще стори това.

Петръ замълча и нищо не отговори на дежурния, а само отъ врѣме на врѣме го изглеждаше сърдито.